

LULJETA DANAJ

LODER
E
DASHURISE

BLIOTEKA

81H-1

820

poezi

81H-1
820

Luljeta
Danaj

Lodër
e
dashurisë

poezi

Tato

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

RRETH DIELLIT

Rrotullohet Toka
dhe Jupiteri i madh, të gjithë planetët e plot
të tjerë

dhe ne të dy.

Sa pak zgjat rrotullimi ynë,

sa pak.

Por prapë vetëm ne të dy

bëmë kaq zhurmë

dhe ecim pa orbitë, zhvendosemi çrregullt

dhe bëjmë ca gjëra që s'i bën dot

Vetëm ne të dy, jetëshkurtërit,

bëjmë kaq zhurmë rreth Diellit

dhe guxojmë për të gjitha.

LODHJA NG.

Më lodhi e
më lodhi të
Thashë se f
M'u bë ënd
Më lodhi e
më lodhi të

Si të shpëto
Si të më bër
Vendosa ta
Në gur.
Mbiu...

A E BUKURA

bukura,
rë ditën.

ija.
ërr.

bukura,
rë natën.

ija?
nte dora ta vrisja?!
mbillja,

PËR LULET

Sonte më çuditi termometri
me temperaturën normale që tregonte.
Sa digjesha!

Sonte më çuditi nëna ime
që s'kuptoi asgjë po më pyeti për mësimet.
Digjesha.

Sonte më çuditi shoqja ime
Si nuk më kuptoi as ajo?!
Kurse unë digjesha.

Këputa një lule.
I mora erë.
Lulja u tha.

Vetëm lulja e ndjeu që digjesha.

VRAPOJ SHUMË

Vrapoj shumë
duke bërë kujdes mos t'i kaloj shumë stinët,
mos t'i zemëroj,
ta ruaj shoqërinë me to.

Jam shumë vraparake
Dielli këtë e vëren
kur shikon se para së bukurës
qëndroj tepër gjatë.

Jam shumë vraparake,
nëna këtë e di
sepse tek ajo qëndroj pa dashur më të iki.

Jam shumë vraparake.
Gjumi i vëllait,
që unë të vrapoj edhe më,
zgjat shumë, sa unë s'mund të iki pa u zgjuar
vëllai.

Vrapoj shumë,
se dua të rri sa më shumë
me ata që i dua.

KËRKOJ NJË NJERI

Kërkoj një njeri që të jetë i fortë,
sa fjala i bukur.

Kërkoj një njeri, që, kur t'i them: të gjeta,
ai të më thotë,

ose

kam dhe shokë të tjerë si veten,

ose,

hajt, të bëjmë shokët si veten,

ose,

hajt, të bëjmë veten si njeriun që kërkojmë.

TË JESH FËMIJË

Duke qenë fëmijë,
tërhoqa rreth vetes
shumë njerëz seriozë.

Duke qenë fëmijë,
unë nuk e zgjedh atë që them,
por them atë që ndiej.

Duke qenë fëmijë,
njerëzit s'e kanë të lehtë
të flasin me mua

por sidomos s'e kanë të lehtë
të më përgjigjen.

SONTE, UNË DHE HËNA

U ndesha sy më sy me hënën.
Ajo sonte qesh e tëra.

Unë besoj në dashurinë e diellit e të hënës.

Hënë moj, kot më mburresh mua,
shoku im sytë m'i bëri hënor'.

Hënë moj, e kupton që jemi njësoj?

JAM NË DASHURI ME DIELLIN

Jam në dashuri me diellin,
Jam në dashuri me zemrën e zjarrtë.
Por,
megjithëse është diell,
ndonjëherë,
ikën dielli, ftohtë pas reve.

MJEGULL

Mëngjesi ish mjegull e dendur
të dy kaluam fare pranë
njëri-tjetrit s'e pamë.

Mesdita na nxori prapë përballë
dhe përsëri mëri mbajmë.
Si të mund mjegullën të kthej
që fajin t'ia hedh prap' asaj?

D U E L

Brenda meje,
kur bie fjala për ty,
mendja dhe zemra
më grinden gjatë.

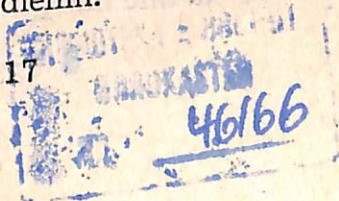
Dhe mëri akoma më gjatë
njëra-tjetrës i mbajnë
pasi flasin për ty.

LODËR E DASHURISË

Po vjen dielli! Po vjen dielli!
Të lutem, nënë,
këtë lodër të bukur
ma bli, ma bli!
Të lutem, të lutem.

Po diellin e fëmijërisë
lodrën time s'e bëra dot.

Dhe kur më erdhi
prilli i nëntëmbëdhjetë
me një vesë të bukur si shi,
me një shi të bukur si vesë
arrita të los me diellin.

ME LULESHQERRË

Heq një petale. Më do.
Heq dhe një tjetër. S'më do.
Më do. S'më do. Më do. S'më do.
S'të do, më thotë e fundit petale.

Paska dhe lule gënjeshtare.

MALLI YT

Një tufë e madhe pëllumbash
u ndal mbi mua dhe më mbyti.
Ty të kish marrë malli për mua.

MARSHI I CIGANES SË RE

Jam një vajzë flokëpakrehur,
gjithmonë me fustane të gjera,
gjithë ditën
e shkrij në këngë e valle.

Këndoju me ciganët në gjuhën time
flas si di unë, arabisht,
u them gënjeshtër të bukura,
më thonë gënjeshtër të bukura.

Më jepni pak arrë të bëj buzët
dhe unë do të jem perëndeshë,
më jepni një djalë që di të dojë
dhe unë do të jem perëndeshë.

Dhe shumë të më jepni,
dhe pak të më jepni,
unë prapë do të jem
perëndeshë.

Ç'NGRE NJERIU

Ngrihet një mall, më lodh në zemër.
Është ai.

E ndiej,
i ngrohtë si dielli.

Nuk flet,
nuk flet si dielli.

Ngrihet një mall, më lodh në zemër.
Më lodh aq ëmbël.

KOHA PAS DASHURISË

U zemëruam
dhe unë thashë
se deri në mbrëmje e prisja të pajtohej.
Në mbrëmje s'u duk.
Thashë se do e prisja deri të nesërmen.
Të nesërmen s'e gjeta.
Pastaj larg,
edhe më larg se fjala larg
ia shtyva kufirin pritjes.

Dikur veten hapa në pritje
dhe e pyeta,
ajo më tha
se pritja kish qenë aq e gjatë,
sa tashmë kam harruar çfarë pres.

Tani u binda
se e mbarova punën e detyruar,
të fshij atë që shkoi,
por sepse ngacmohem
kur vjen stina e re:
unë i thërras me emrin e saj,
ajo s'më përgjigjet.
Unë i thërras me emrin e tij,
ajo atëherë përgjigjet.

Tregime

MËSUESI MË POROSITI

Mësuesi im
më la një porosi të artë,
kur më nisi:

Kur të shkosh tek njerëzit,
dërgoju punën tënde
që të masin sa i do.

NJË SHOQE MË THOTË...

. . .vala ish e lumtur
se bregun vërtet s'e arriti,
por bregun e pa.

Nuk mundem të bëj si vala.
Është më e rëndë të mos arrish bregun
pasi e ke parë.

TRITOMI I MITHASIS

PËR NËNËN DHE BABANË

Prindërit e mi të bukur punëtorë,
do të bëhem e urtë sa të mos më njihni,
si këmbim për fëmijërinë dhe rininë e sertë.
Do të bëhem e urtë.

Prisni sa të mbaroj këngën për ju.
Ta mbaroj deri tek horizonti.

NË REPARTIN E MONTIMIT

Këtu, në repartin e montimit,
hyra unë.

Dhe vargjet e mia,
që kishin hënë të bardhë, diell të kuq,
hynë

dhe panë gjëra që...

Sa vargje m'u çmontuan këtu!
Dhe ikën me turp
s'di se ku.

NË KISHËN E APOLONISË

S'e kisha parë Jezu Krishtin asnjëherë.
Dija vetëm që para tij
duhej të gjunjëzoheshe,
të luteshe të të faleshin mëkatet.

E pashë.
Para meje qëndronte i gjunjëzuar
në lutje për t'ia falur mëkatet.

PAJTIMI I TË DASHURUARVE

Kur zemërohen të dashuruarit
besojnë ndarjen
ashtu
të vërtetë dhe të pakthyeshme.

Po se si gjenden ballë njëri-tjetrit
ashtu
të ngarkuar.
Të dashuruarit s'shkarkohen në fjalën: më fal.
Të dashuruarit shkarkohen në fjalën: erdha.

KËNGË TË DHËNA BASHKË ME
PROVIMET E MATURES

Prit pak këtu, këngë e kaltër,
Se ç'qenkan ca këngë diku tutje,
po shkoj t'i këndoj.

Në janë të vërteta,
desha t'i provoj.
M'i dëgjoi një njeri i vogël.
M'i shau.
Të vërteta qenkan, i kuptova.

B U B I

Netëve të frikshme si përrallat me hajdutë,
e lehura jote kafshon frikën time.
Mëngjesi na gjen: ty të ngjirur
mua me dëshirën të të lidh shallin tim.

Dhe doja një këngë të shkruaja për ty,
shoku im i mirë i netëve me frikë.
Por një mbrëmje... Kthehesha vonë,
doja e pazhurmë të futesha në shtëpi,
ti më pe, më njohe dhe lehe fort,
si të isha e huaj. Babai, nëna dolën.

Ah, Bubi ç'më bëre!
Po unë i këndoj besnikërisë sate.

SY FËMIJE

Më ranë sytë në sytë e një fëmije.
M'i kapën sytë sytë e një fëmije.

Syve të tij s'arrita
asgjë t'u fshihja,
s'arrita.
Mbeta zbuluar.

Më kapën sytë e një fëmije.

KALOJMË SHUMË AFËR,
JEMI SHUMË LARG

Jemi shumë afër.
Më duhet të eci vetëm në një rrugë
që të vij tek ti.
Kalojmë aq afër
sa, po t'i them shoqes që kam në krah diçka,
ti e dëgjon,
kaq afër kalojmë.

Largohemi pastaj,
Unë krijoj
që të të dal ty përballë.

Jemi shumë larg,
sa në mes largësisë sonë
mund të futen shumë dashuri.

Jemi shumë larg në mendimin tonë
e zemra i shkon pas mendimit.

NË PARK

Mbi stolat bosh të parkut
bie xhelozia e vjeshtës
në formë gjethesh të verdha.
Më pas dimri do të zhdukë çdo gjurmë.

Por pranvera përsëri do të vijë.
Sa mirë!

PEIZAZH I NJË BUZËMBRËMJEJE

Në qiell të varura
copa resh blu e të zeza
lëvizin të shqetësuara.
Lëvizin mendimet e mia pas dritares.

Amebat e reve
lëvizin papushim.
Herë-herë mes tyre del hëna e ngrënë,
si pikëpyetje në mendim.

Figurat lëvizin. Ikin. Kthehen.
Vozitje të vështirë
bën hëna e bardhë.
Kjo lojë e trazuar
avitet të gjejë llojin e saj.

U NISËN ZOGJTË

Po nisen miqtë e mi.
Me zërin e ndarjes më thonë:
Mirupafshim! Mirupafshim!

Violonçeli i fqinjit gëzon.
Po ikin miqtë e mi.

Fqinji violonçelin po bën zog.

TELEFONI NË VJESHTË

Ti ngre receptorin.
Alo, alo kush jeni?
Askush s'përgjigjet.
Kush të jetë?
Alo, alo kush jeni?

Janë zogjtë në stacionin e fundit.

Ndaj mos u çuditni
kur përgjigje s'do të merrni
nga telefoni në vjeshtë.

Janë zogjtë.

TË PRESESH

Çdokush mund ta realizojë pritjen,
por jeta t'i quan gabime ca pritje.

Edhe duke pritur
mund të bësh diçka
që pritja të jetë pritje,
por jo ndalesë në jetë.

NJOHA NJË NJERI TË NGADALTË

Njoha një njeri të ngadaltë.

Provova ta mësoja
që të ecte.

Mësimi im fitoi,
fitoi ai, njeriu, që provoi të ecte.

Sa bukur më qeshte.
Sa bukur
të ecësh!

Dhe unë po nxirrja mësimin e dytë
për atë dhe për vete,

Të ecësh sjellka kaq jetë
Po sikur të vraposh?

BORA NË FUSHË

Po bie borë. E bukur qenka bora,
po borës s'po ia besokam dot sekretin
atë sekret që shiut ia jap pa ngurim.
Me borën mund të lozësh
kurse me shiun unë intimitoj.

Dhe nuk po hesht,
se nuk kam asnjë kujtim nga bora,
që të soditnim bashkë borën
e të krijonim heshtjen në borë,
heshtjen emërmadhe të kujtimit.

PËR ATË QË IKU

Aj iku nga unë,
në ditën time më të keqe
duke më lënë vetëm.

E dënova atë
duke mos thurur asnjë varg.

UNË AKUZOJ ATË QË DUA

Unë akuzoj atë që dua,
për gjithë bisedat boshe
që bën poshtë e lart
ndërkohë që unë
kam zbuluar sekretin e fjalës
dhe s'mund t'ua tregoj të tjerëve
pa e dëgjuar ai i pari.

LULET E ZJARRIT

Kur më dhurove lule zjarri,
m'u duk
se zjarri kish ngrirë
dhe ish bërë lule
siç bëhet uji kristal.

Kur ti vonon,
s'guxoj të marrë frymë pranë luleve.
Më duket se zjarri i ngrirë
do shkrijë në flakë.

NË KABINËN TELEFONIKE

Sot në lajmëthirrje
më kapi e qeshura
dhe s'thashë dot një fjalë.
Treminutëshi kaloi.

Përderisa ka lajmëthirrje për bisedë,
lajmëthirrje për të qeshurën duhet të ketë.

ÇAST MEDIOKËR NGA RRUGA
E ELBASANIT

Vajza që ecin me shoqe përkrahu
dhe djem që rrinë ulur trotuarit e shikojnë.

Por vajzat që ecin përkrahu me shoqe
të gjitha duken njëlloj.

Por djemtë kur ulen trotuarit e shikojnë
të gjithë duken njëlloj.

PËR VËLLAIN

Vëllai im është pikë e vogël e horizontit
që vrapon drejt meje.
Unë vizatoj sytë e tij,
ai mbledh manaferra,
ai ndan çokollatën më katërsh.
Unë vizatoj sytë e tij,
ai zgjohe në mëngjes dhe më thotë:
Motra! Sa i gëzuar jam,
atë që lexova dje dhe s'e kuptova fare
e pashë në ëndërr të qartë
Unë vizatoj sytë e tij.
Sytë e vëllait
s'do t'i mbaroj së vizatuari kurrë.

NË DURRËS

Kaloj në rrobaqepësi, tempuj, restorante,
në rrugë mermeri e në rrugë sere
njëherësh.

Si gjithë të tjerët hamendësoj e kujtoj
ndonjë fakt.

Të vërtetat vetëm deti i di.
Dhe ne do t'i dimë një ditë,
atëherë kur deti të mësojë të flasë.

NATYRË E QETË

Mendimi fillon nga lulja e bardhë
dhe ftillohet tek lulja e kuqe.
Kjo tufë me lule
i ngjan dashurisë sime të heshtur,
dashurisë sime të heshtur që çel.

Dhe shkrova
për të thyer mitin se natyra e qetë
është për syrin e piktorit.

E THJESHTË

Ti je nisur drejt meje
nëpërmjet sakrificës sate
dhe unë po përgatitem të të pres
nëpërmjet sakrificës sime.

PENELOPA BESNIKE

Unë besoj në besnikërinë e Penelopës.
Besoj.

Se edhe nëse me një
nga të treqind e tetëmbëdhjetë
pretendentët,

ajo ka shkuar,
sigurisht ai më shumë
me Odisenë ka ngjasuar.

Kështu, pra, Penelopë.

E RE PËR EVËN

Nuk është e vërtetë.
Eva nuk shkoi me djallin.
Ajo deshi veç burrin e saj,
burrin e saj, Adamin.

Ashtu si për çdo grua dolën fjalë.
Kësaj s'i shpëtoi dot as Eva,
megjithëse në botë ish gruaja e parë.

TREGIM PËR PUSIN E FËMIJËRISË
DHE STËRGJYSHIN

«Vëllanë e vogël e hodhën në pus
dhe ai ra në një botë tjetër»
nga përrallat e gjyshe

Kushërinjtë bënë rrëmujë me një
kaleidoskop.
Stërgjyshi i ulur në hijen e fikut të lashtë.
Në të vetmen dorë kish një shkop,
dora tjetër në Jemen i ishte kalbur.

E harroi zoti, thosh një gjyshe nëntëdhjetë
vjeç,
defterët ku ish emri i tij minjtë i kanë ngrënë.
Babagjyshi i harruar nga zoti ruante fikun
dhe kushërinjtë qëllonte me dorë të rëndë.

Dëgjova përrallat e gjyshe sime të ditur
për motrën a vëllanë e vogël që binte në një
pus.
Unë rrija mbi pus e shikoja magjira.
Kushërinjtë çmendeshin pas kaleidoskopit,
plot zhurmë.

E babagyshi me një mëngore të bardhë bosh
e me një tjetër me dorë të lidhur krihte
dhe dukej se e kish harruar dhe ai veten, i
asnjë çikë vend për ndonjë rrudhë të re s'kish
mustaqet
shkreti,
në faqe.

Dhe kushërinjtë i dinin përrallat e gjyshes
sime.
Tek lodra ime një ditë vere u mblodhën.
Nuk ishim motra, nuk ishim vëllezër
dhe unë isha kushërira më e vogël.

Pra duhej të bija në pus. Më hodhën.
E dija që aty kish kutira magjie,
dhe dyer botërash, dhe flokë shtrige,
dhe gurë të vdekur, dhe xhinde jeshile.

Por këtë radhë dyer nuk m'u hapën,
shtriganë dhe xhinde nuk m'u shfaqën.
Kushërinjtë e mirë në çikrik litarin mblodhën,
po ngjitesha me një gjë të vockël në dorë.

Një vath vajze kisha gjetur në pus,
një vath të artë, ujë pikonte, veshur me
lëmyshk.
Ngadalë u afruam, ta dhamë, babagjysh.
E more, ngrive. U trembëm. Klithe.

Mërmërite: njëqind beharë (kohë përralle).
Ne e ndienim se po bënim një përrallë,
ti përkëdhelje sendin e pusit me një dorë
që qëllonte rëndë dhe me një krah pëllumbi
të bardhë.

DOJA TË ISHË NË SHTËPINË TIME

Jam në qytetin e fundit të hartës,
shumë qytete larg shtëpisë.
Eci kot nëpër rrugë.
Në vitrina dyqanesh
qeska me karamele me ngjyra.
Këto karamele me ngjyra
më kanë mbushur gojën
e s'po mund dot t'i ha.
Nuk po qaj. Nuk është punë lotësh.
Një urban më ndalon para.
Hipi në të.
Udhëtoj vetëm një stacion, dhe zbres.

Në dorë kam tani qeskën bosh
të karameleve me ngjyra.
Jam një stacion urbane më afër
horizontit të shtëpisë.